

DOMÈNEC UMBERT

JOSEP LLUÍS CAROD ROVIRA, DIPUTAT D'ERC AL PARLAMENT DE CATALUNYA

L'esquerra pragmàtica

Li han col·locat l'etiqueta de pragmàtic i ell afirma trobar-s'hi còmode. Fa dos anys, des de les planes del diari «Avui», llançava la idea de refundar l'Esquerra. Ara torna amb una proposta integradora que pretén resoldre la crisi oberta al partit arran de l'afer Puigcercós.

R. Aymerich

Practica un frenètic anar i venir entre Tarragona i Barcelona, un pont viari que no li impedeix visitar, quasi a diari, la Casa de l'Ardiaca, per enllestir el seu llibre sobre Marcel·lí Domingo. Actua com a portaveu del grup d'ERC al Parlament de Catalunya, però la seva activitat no s'esgota ací: abans delegat territorial del Departament de Cultura de la Generalitat a Tarragona, ara assagista, periodista a estones i vice-president de l'UCE.

—Es deixa vostè una cosa.

—No em digui...

—Sí, i li ho dic perquè em porta molts maldecaps. Sóc, des de fa deu anys, president d'Òmnium Cultural a Tarragona i membre de la Junta d'Òmnium, encarregat del tema dels Països Catalans. Això vol dir que porto les relacions amb l'Obra Cultural Balear i amb Acció Cultural, amb les quals, per cert, estem a punt de federar-nos.

—Imagino que això va per a llarg...

—No, no, això es legalitzarà en breu amb el nom de Llull i el subtítol de Federació d'Entitats Culturals dels PPCC. Del que es tracta és de coordinar les diferents activitats, adoptar una actitud comuna davant les respectives administracions estatals, i pensar en una projecció exterior de la nostra cultura. Tot això, conservant la respectiva autonomia de cada entitat.

—Fa la impressió que a vostè el partit se li queda una mica curt amb totes aquestes activitats.

—La meua feina sempre ha tingut una doble dimensió, intel·lectual i

política. Si em diu quina pesa més... seria difícil contestar. En qualsevol cas, jo estic content al partit en què em trobo, encara que jo desitjaria que tingués una ascendència social més gran, com és lògic.

—*En qualsevol cas, vostè apareix sempre vinculat a operacions de captació de militants de fora, com en el cas de l'Entesa...*

—L'Esquerra ha estat sempre un partit de síntesi de les diferents tradicions de l'esquerra i penso que ha de continuar per aquest camí. Si ha de ser més liberal o més socialista, penso que això és un tema secundari. El nostre ha de ser un independentisme metòdic i gradual, per la via democràtica, on totes les tradicions de l'esquerra no dogmàtica s'hi trobin còmodes. Porto molts anys de pintades a les parets i penso que per la via de l'agitació, en una societat tan acomodaticia com la catalana, no s'arriba enlloc. Per tant, penso que hem d'insistir molt en el fet que cal passar d'un nacionalisme cultural o patriòtic a un nacionalisme pràctic i econòmic. Que la gent s'adoni que amb més poder polític el país anirà millor.

—*Volia demanar-li si vostè dona la refundació de l'Esquerra per acabada, però pels esdeveniments de les darreres setmanes —les presumptes irregularitats del líder dels joves d'ERC, Joan Puigcercós, filtrades a la premsa— imagino què em contestarà...*

—És un tema lamentable que no beneficia ningú, sinó que perjudica el

partit en el seu conjunt, com també l'avanç de les seves idees. En aquests moments el tema es troba a la comissió de conflictes i no crec que sigui oportú fer cap manifestació abans que la comissió no dictamini. El que sí que he de dir és que em dol molt que l'Esquerra sigui notícia per un fet negatiu i no per les propostes i projectes que s'han anat fent.

—*Però vostè deu tenir alguna opinió sobre el tema...*

—Sembla que efectivament podria haver-hi hagut algunes irregularitats, però segurament sense mala intenció, o bé per desconeixement o bé per ingenuïtat. La filtració d'aquesta circumstància a l'exterior no ha fet més que empitjorar la situació.

—*Vostè ha firmat un document sol·licitant la convocatòria d'un consell extraordinari per al pròxim 28, juntament amb altres dirigents de l'Esquerra. Això s'ha interpretat com una etapa més de la guerra dins el partit.*

—No. Del que es tracta, simplement, és de facilitar tota la informació necessària a un òrgan tan important com és el Consell, i per tant que tots els consellers tinguin coneixement directe d'aquest conflicte. A partir de la firma de persones amb estils diferents s'han fet interpretacions que no vénen al cas.

—*¿El fet que les firmes s'hagin fet al marge del secretari general Joan Hortalà implica alguna cosa?*

No tindria cap sentit pensar-ho, perquè com a secretari general, ell podria

haver-lo convocat propo-
sant-ho al comitè executiu.
En tot cas ell a dit més tard
que estava d'acord amb la
convocatòria.

—*¿Comparteix vostè al-
gunes veus del partit que
demanen avançar el con-
grés d'ERC?*

—No, jo penso que s'ha
de fer tal com s'havia pre-
vist. D'una banda perquè
els estatuts no ho permeten
d'altra manera, i de l'altra
perquè la tardor és el mo-
ment més adequat, ja que
no hi ha cap circumstància
que n'aconselli l'avanç.

—*Canviant de tema. Fa
uns dos anys vostè publicà
un article al diari Avui so-
bre el nacionalisme de l'any
2000, on la seva visió sobre
el futur dels Països Cata-
lans era, més que pragmà-
tica, un tant pessimista.*

—Penso que en el tema
dels Països Catalans ens
hem equivocat tots. Hem
perdut més temps en el nom
i no en els continguts. La
mateixa tenacitat que al-
guns posaven abans a dir-
ne Països Catalans, ara la
posen a dir Catalunya. El
nom no fa la cosa i el que
cal és esbrinar si tot aquest
territori constitueix una
possible unitat nacional que
pugui ser efectiva per a la
gent que hi viu. Cal donar
arguments de caire pràctic
i no patriòtic. En això hi ha
encara molt de desconeixe-
ment i insensibilitat.

—*Fins i tot un cert retraï-
ment d'intel·lectuals i polí-
tics. Sembla com si l'Es-
querra s'hagués quedat sola
amb aquesta reivindicació.*

—El tema dels Països Catalans for-
mava part del paquet democràtic dels
anys setanta, era de moda. En la me-
sura que molts intel·lectuals i polítics
passaren a nòmina de les diverses ad-
ministracions, va desaparèixer. Ara,
també cal dir que per primera vegada
en la història del nacionalisme polític
ja no és possible trobar nacionalistes
d'una sola regió, ara ho són tots del
conjunt de la nació, dels Països Cata-
lans.

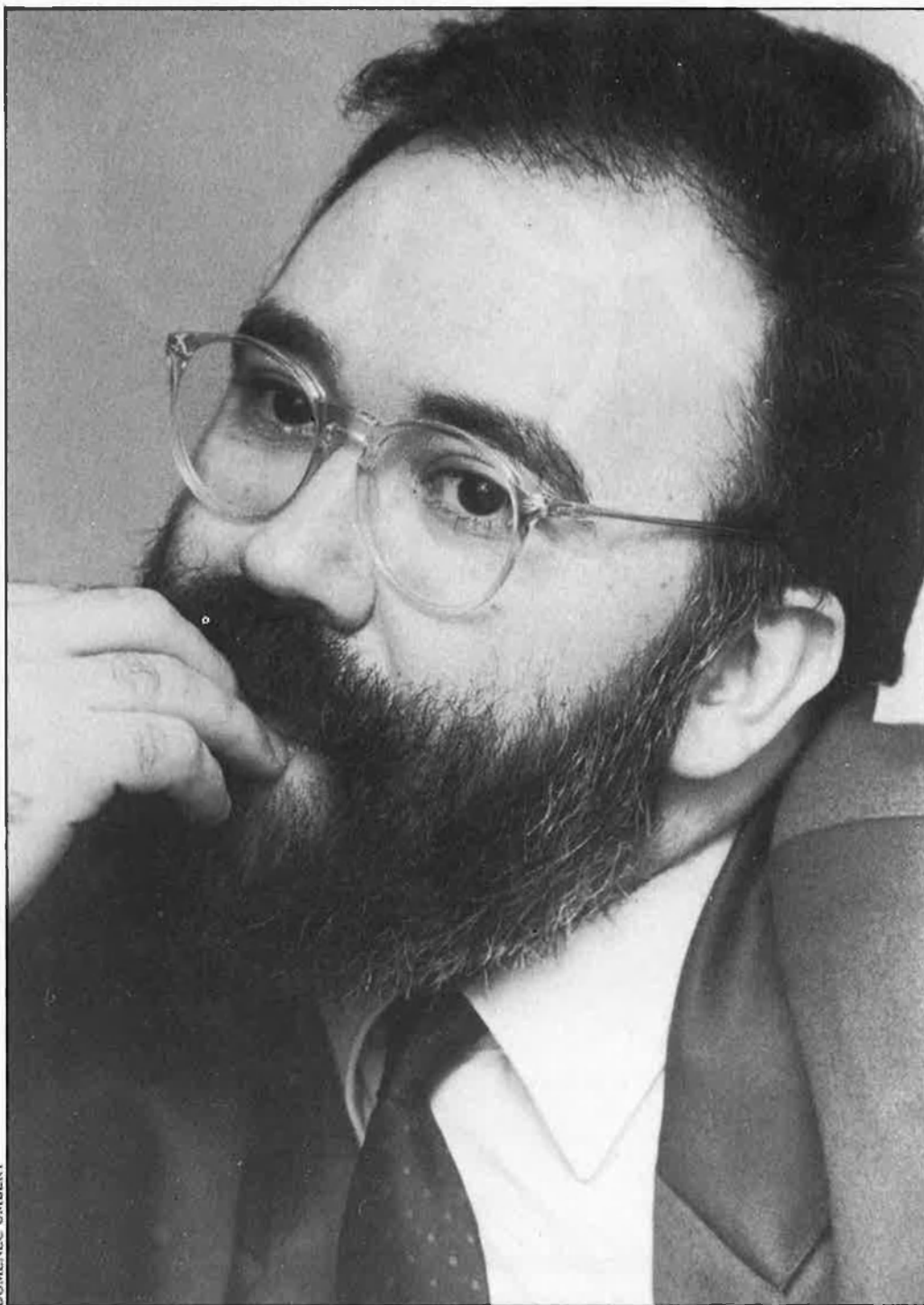
—*A l'hora d'articular políticament
aquest àmbit nacional, ¿vostè de què*

*és més partidari, d'obrir seccions locals
fora del Principat o de federar dife-
rents partits?*

—És un tema polèmic dins l'Esquer-
ra i encara no hi ha una postura ofi-
cial del partit. Hi ha una ponència per
a elaborar-ne els criteris, que la for-
mem Miquel Pueyo, Àngel Colom i jo
mateix. Però jo diria que hi ha una cer-
ta discrepància entre obrir seccions lo-
cals fora del Principat o federar dife-
rents forces polítiques. Personalment,
avui, gener del 1988, estic més per
aquesta segona via.

—*Al juny vinent tenim eleccions al
Parlament europeu. ¿Per a quan la
candidatura única?*

—Jo penso que això seria l'ideal,
una candidatura única, nacional i d'es-
querres per als Països Catalans. Però
és difícil perquè els diferents grups te-
nen compromisos electorals ben diver-
sos. Ara, també m'agradaria dir que a
l'anterior convocatòria, vam situar una
persona de Palma i una de València als
primers llocs de la llista. Vull dir amb
això que la idea hi era i encara conti-
nua així. □

DOMÈNEC UMBERT

«Penso que en el tema dels Països Catalans ens hem equivocat tots».